

(19)



URZĄD  
PATENTOWY  
RZECZYPOSPOLITEJ  
POLSKIEJ

(10)

**PL 73231 Y1**

(12)

## Opis ochronny wzoru użytkowego

(21) Numer zgłoszenia: **130412**

(22) Data zgłoszenia: **2021.11.23**

(43) Data publikacji o zgłoszeniu: **2023.05.29 BUP 22/2023**

(45) Data publikacji o udzieleniu ochrony: **2023.12.18 WUP 51/2023**

(51) MKP:

**A01K 85/00** (2006.01)

**A01K 85/12** (2006.01)

**A01K 95/00** (2006.01)

(73) Uprawniony:

**MALISZEWSKI MACIEJ, Czuluchów, PL**

(72) Twórca(-y):

**MACIEJ MALISZEWSKI, Czuluchów, PL**

(74) Pełnomocnik:

**rzecz. pat. Marcin Barycki, Warszawa, PL**

(54) Tytuł:

**Sztuczna przynęta wędkarska**

**PL 73231 Y1**

## Opis wzoru

Przedmiotem wzoru użytkowego jest sztuczna przynęta wędkarska służąca do zwabiania ryb, zwłaszcza drapieżnych, mająca swoje zastosowanie w spinningowej metodzie połowu.

Spinning to rodzaj sportowego i amatorskiego połowu ryb przy użyciu wędki, kołowrotka i sztucznej przynęty, polegająca na naprzemiennym zarzucaniu jej i ściąganiu za pomocą wędziska i kołowrotka, w której stosuje się sztuczne przynęty wędkarskie najczęściej w postaci błystek obrotowych, ale także między innymi w formie: woblerów, twisterów i ripperów.

Efektywność spinningowania występuje wtedy, gdy wędkę zarzuca się szybko, celnie i pewnie.

Dobór odpowiedniej przynęty, zwanej także błystką uzależniony jest od szeregu czynników, takich jak głębokość i przejrzystość wody, szybkości jej nurtu, aktualna pogoda, gatunek ryby, intensywność i specyfika ich żerowania.

Większość prac badawczych, jakie są prowadzone w celu ulepszenia metod połowu, koncentruje się zwłaszcza wokół parametrów skrzydełka, bowiem jak uważa się powszechnie stanowi ono podstawowy element błystki obrotowej, zasadniczo decydujący o jej typie, rozmiarze i charakterze pracy.

Równie istotnym elementem sztucznej przynęty wędkarskiej jest także obciążenie, które determinuje odległość rzutu oraz głębokość, na którą sprowadzona zostaje przynęta.

W stanie techniki znane jest zwłaszcza obciążanie błystek za pomocą ciężarków umieszczonych w przedniej części przynęty, np. sztuczna przynęta wędkarska Mepps Lusox.

Przykładem takiego rozwiązania może być także zgłoszenie polskiego wzoru użytkowego o nr W.116564, opisujący błystkę wędkarską w której obciążnik zamocowany jest na pręcie, w górnej części, w strefie przy oczku.

W stanie techniki znane są także rozwiązania, w których obciążenie umiejscowione jest w różnych strefach błystki.

Przykładowo, z amerykańskiego wynalazku o nr US 5327671 znana jest pionowa przynęta wędkarska zbudowana na sztywnym wsporniku z drutu, która posiada element pływający, zespół przędzarki, element obciążający i dolny element atraktora rozmieszczone kolejno od góry do dołu, odpowiednio na wsporniku z drutu. Względna skuteczność elementu wypornościowego jest dobierana w powiązaniu z elementem obciążającym i innymi elementami tak, że przynęta spadając przyjmuje pozycję pionową.

Inny amerykański wynalazek o nr US 4099343 opisuje zaś błystkę w kształcie litery S, w której obciążnik może przemieszczać się osiowo na osi drutu, obejmując jego koniec w kształcie litery U i utrzymując na nim haczyk.

Znane jest także rosyjskie rozwiązanie o nr RU 2267919, stanowiące przynętę obrotową, posiadającą obciążnik połączony z elementem nośnym, osadzone na elemencie nośnym obracające się skrzydełko, a także korpus i haczyk. Obciążnik ma powierzchnię końcową ułożoną pod kątem ostrym do osi elementu nośnego.

Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu, podstawą dobrej pracy błystki obrotowej jest właściwa proporcja ciężaru korpusu i skrzydełka (np. Jacek Kolendowicz, Wędkarstwo spinningowe, Warszawa 2002).

Jednakże, w większości znanych rozwiązań stosowane obciążenia są niewystarczające, bowiem posiadają niską wagę, która nie pozwala na daleki, zwłaszcza podczas wiatru rzut oraz uniemożliwia głębokie prowadzenie przynęty w toni.

Próba przeciwdziałania tym niekorzystnym zjawiskom są błystki zwane przeciążonymi, gdzie korpus, umiejscowiony za skrzydełkiem, od strony haczyka jest celowo zbyt ciężki w stosunku do wielkości i ciężaru skrzydełka. Błystki takie choć z powodzeniem wykorzystywane do szybkiego prowadzenia z prądem w wartkich i głębokich rzekach pstrągowych, czy też do powolnego prowadzenia pod prąd są kompletnie nieprzydatne w wodach stojących. Występujący w tym przypadku ponadmiarowy ciężar, który umiejscowiony jest za skrzydełkiem, znacznie utrudnia pracę skrzydełka.

Należy dodać ponadto, że zastosowanie obciążenia tylko w przedniej strefie sztucznej przynęty wędkarskiej bardzo często powoduje niepożądane zjawiska w postaci plątania się błystki w czasie rzutu (tzw. efekt koziołkowania) oraz skręcania się żyłki wędkarskiej podczas prowadzenia.

Z kolei, w przypadku sztucznej przynęty, w których ciężarek umiejscowiony jest w tylnej części, nie są wolne od wad, ponieważ nie wykorzystują potencjału wytwarzanej siły nośnej skrzydełka, przy czym w przypadku obciążeń zbyt lekkich skutkuje to nadmiernymi wibracjami błystki w strefie łączenia z żyłką w trakcie prowadzenia.

Natomiast, w omówionych wyżej przeciążonych sztucznych przynętach występuje zbyt duże odchylenie pomiędzy osią błystki a osią wirowania, co powoduje efekt w postaci utraty siły nośnej skrzydełka i tym samym zakłócanie jego pracy, a nawet całkowite jej zatrzymanie.

Zważywszy na fakt, że błystka obrotowa ma za zadanie imitować poruszanie się wabika w sposób jak najbardziej naturalny i stabilny, wymienione wyżej mankamenty powodują, że o efekcie takim nie może być mowy.

Podczas prowadzonych przez Zgłaszającego prac badawczych założono, że opracowywana sztuczna przynęta wędkarska powinna w maksymalnym stopniu wykorzystać siłę nośną wytwarzaną przez skrzydełko, co w praktyce oznacza również możliwość zastosowania obciążeń aktualnie nieosiągalnych.

Zastosowanie zwiększonego obciążenia miało dać korzyść w zarzucaniu przynęty na relatywnie większe odległości, a ponadto możliwość głębszego jej poprowadzenia w toni łowiska.

Założono ponadto, że mimo przyrostu obciążenia przynęta ma zachowywać się stabilnie w locie, łatwo startować, a dzięki wyeliminowaniu ewentualnych odchyłeń pomiędzy osią błystki a osią wirowania pracować stabilnie.

Wzór użytkowy pozwolił na osiągnięcie wszystkich powyższych założeń.

Istotą wzoru użytkowego jest Sztuczna przynęta wędkarska, posiadająca zakończony oczkami drut, zaopatrzony w łożyskujące strzemiączko, na którym umiejscowione jest wyprofilowane, obracające się podczas ściągania skrzydełko, charakteryzująca się tym, że wyposażona jest w zamocowany na wspólnej osi drutu zespół obciążeniowy, składający się z pary ciężarków, gdzie ciężarek przedni umiejscowiony jest w strefie przedniej, pomiędzy przednim oczkiem montażowym a łożyskującym strzemiączkiem, zaś ciężarek tylny usytuowany jest w strefie tylnej pomiędzy łożyskującym strzemiączkiem a tylnym oczkiem montażowym, jednocześnie w strefie tylnej, pomiędzy ciężarkiem tylnym a łożyskującym strzemiączkiem znajdują się elementy robocze.

Korzystnie, waga ciężarka przedniego jest mniejsza od wagi ciężarka tylnego.

Korzystnie, waga ciężarka przedniego stanowi do 95% wagi ciężarka tylnego.

Korzystnie, ciężarek przedni oraz ciężarek tylny posiadają w przekroju poprzecznym kształt zbliżony do owalnego.

Wzór użytkowy został bliżej zaprezentowany na rysunku, na którym Fig. 1 prezentuje sztuczną przynętę wędkarską w widoku z boku, fig. 2 ujmuje ją podczas rzutu, zaś fig.3 ujawnia dla celów porównawczych przynętę znaną ze stanu techniki.

Sztuczna przynęta wędkarska posiada drut 1, na którego przodzie znajduje się służące do zamocowania żyłki wędkarskiej 7 przednie oczko montażowe 3, zaś na końcu umiejscowione jest tylne oczko montażowe 5, pozwalające z kolei na zamontowanie kotwiczki 8. Wspólna oś drutu 1 zaopatrzona jest w zespół obciążeniowy 2, składający się z ciężarka przedniego 2a oraz ciężarka tylnego 2b. Ciężarek przedni 2a umiejscowiony jest w strefie przedniej P, pomiędzy przednim oczkiem montażowym 3 a łożyskującym strzemiączkiem 4, zaś ciężarek tylny 2b usytuowany jest w strefie tylnej T pomiędzy łożyskującym strzemiączkiem 4 a tylnym oczkiem montażowym 5. W strefie tylnej T, pomiędzy ciężarkiem tylnym 2b a łożyskującym strzemiączkiem 4 umiejscowione są także elementy robocze 6 w postaci koralików. Strzemiączko 4 posiada cechę łożyskującą, łącząc wyprofilowane i obracające się podczas ściągania żyłki wędkarskiej 7 skrzydełko 9. Ciężarek przedni 2a oraz ciężarek tylny 2b posiadają owalny kształt.

Fig. 2 prezentuje sztuczną przynętę wędkarską podczas rzutu. Zaznaczono oś błystki X oraz oś wirowania Y, które zbliżone są do siebie. Do przedniego oczka montażowego 3 zamocowana jest żyłka 7. Widać także ciężarek przedni 2a oraz drut 1, za którym łożyskujące strzemiączko 4 utrzymuje skrzydełko 9. Do tylnego oczka montażowego 5 zamocowana jest kotwiczka 8. Znajdujący się na wspólnej osi drutu ciężarek tylny nie jest widoczny, ponieważ w całości został zasłonięty przez skrzydełko 9.

Dla celów porównawczych na fig. 3 ujęto znaną przynętę oraz oś błystki X i oś wirowania Y. Obie osie są od siebie istotnie oddalone.

W efekcie prac badawczych przeprowadzonych przez Zgłaszającego w latach 2020–2021 stwierdzono, że najbardziej korzystnym rozwiązaniem będzie zastosowanie na wspólnej osi drutu zespołu obciążeniowego, składającego się z pary ciężarków, gdzie ciężarek przedni umiejscowiony jest w strefie przedniej, zaś ciężarek tylny w strefie tylnej.

Ponadto korzystnie jest, jeśli waga ciężarka przedniego będzie mniejsza od wagi ciężarka tylnego.

W efekcie badań potwierdzono, że taka budowa pozwala na praktycznie całkowite wyeliminowanie odchyień pomiędzy osią błystki a osią wirowania podczas rzutu, a tym samym ustabilizowanie wirowania skrzydełka poprzez eliminację z jego pracy zakłóceń, czyli tzw. poprzecznego „bicia”, które widać na fig. 3 w znanej przynęcie.

Zastosowane obciążenie z przodu eliminuje zjawisko nadmiernego opadania (posiadającej ciężarek tylny) tylnej części przynęty.

Ponadto, ciężarek umiejscowiony w przedniej części przynęty w sposób pożądaný podtrzymuje siłę nośną wytwarzaną przez wirujące skrzydełko oraz nawijaną na kołowrotek żyłkę.

W efekcie osiąga się bardzo stabilną pracę przynęty, możliwość bardzo wolnego jej prowadzenia w wodzie, co dodatkowo wzmacnia efekt wabiący.

Zastosowane we wzorze użytkowym obciążenie w postaci zespołu obciążeniowego posiada większą wagę niż ciężarki w większości produkowanych obecnie wytworów. Dzięki temu uzyskuje się odpowiednio daleki rzut, co szczególnie zdaje egzamin podczas silnego wiatru, specyfice łowiska oraz określonego gatunku ryby.

Obciążona dwoma ciężarkami błystka według wzoru użytkowego zapewnia możliwość głębszego prowadzenia jej w toni, daje gwarancję natychmiastowego startu przynęty, bez potrzeby szarpania zestawem wędki w celu rozpoczęcia ruchu skrzydełka oraz gwarantuje wyeliminowanie niekorzystnego zjawiska skręcania się żyłki, które spotyka się w znanych wytworach.

Korzystnie jest, gdy waga ciężarka przedniego stanowi do 95% wagi ciężarka tylnego. Proporcja ta uzależniona jest od rodzaju skrzydełka. Największe zakłócenia swojej pracy wytwarzają skrzydełka duże, owalne i płaskie. W tym przypadku waga ciężarka przedniego powinna być bardziej zbliżona do 95% wagi ciężarka tylnego.

Zastosowanie w rozwiązaniu podzielonego na dwa ciężarki zespołu obciążeniowego, który jak wspomniano powyżej posiada całkowitą wagę większą niż w większości znanych błystek uzyskuje się stabilną pracę przynęty oraz eliminację wad błystek przeciążonych.

Sztuczna przynęta wędkarska według wzoru użytkowego znajdzie swoje zastosowanie w spinningowej metodzie połowu, zwłaszcza ryb drapieżnych, m.in. takich jak trocie, pstrągi, sandacze, szczupaki, okonie i sumy, zarówno w wodach wartkich, jak i stojących.

### Zastrzeżenia ochronne

1. Sztuczna przynęta wędkarska, posiadająca zakończony oczkami drut, zaopatrzony w łożyskujące strzemiączko, na którym umiejscowione jest wyprofilowane, obracające się podczas ściągania skrzydełko, **znamienna tym**, że wyposażona jest w zamocowany na wspólnej osi drutu (1) zespół obciążeniowy (2), składający się z pary ciężarków (2a, 2b), gdzie ciężarek przedni (2a) umiejscowiony jest w strefie przedniej (P), pomiędzy przednim oczkiem montażowym (3) a łożyskującym strzemiączkiem (4), zaś ciężarek tylny (2b) usytuowany jest w strefie tylnej (T) pomiędzy łożyskującym strzemiączkiem (4) a tylnym oczkiem montażowym (5), jednocześnie w strefie tylnej (Y), pomiędzy ciężarkiem tylnym (2b) a łożyskującym strzemiączkiem (4) znajdują się elementy robocze (6).
2. Sztuczna przynęta według zastrz. 1, **znamienna tym**, że waga ciężarka przedniego (2a) jest mniejsza od wagi ciężarka tylnego (2b).
3. Sztuczna przynęta według zastrz. 2, **znamienna tym**, że waga ciężarka przedniego (2a) stanowi do 95% wagi ciężarka tylnego (2b).
4. Sztuczna przynęta według zastrz. 1–3, **znamienna tym**, że ciężarek przedni (2a) oraz ciężarek tylny (2b) posiadają w przekroju poprzecznym kształt zbliżony do owalnego.

Rysunki

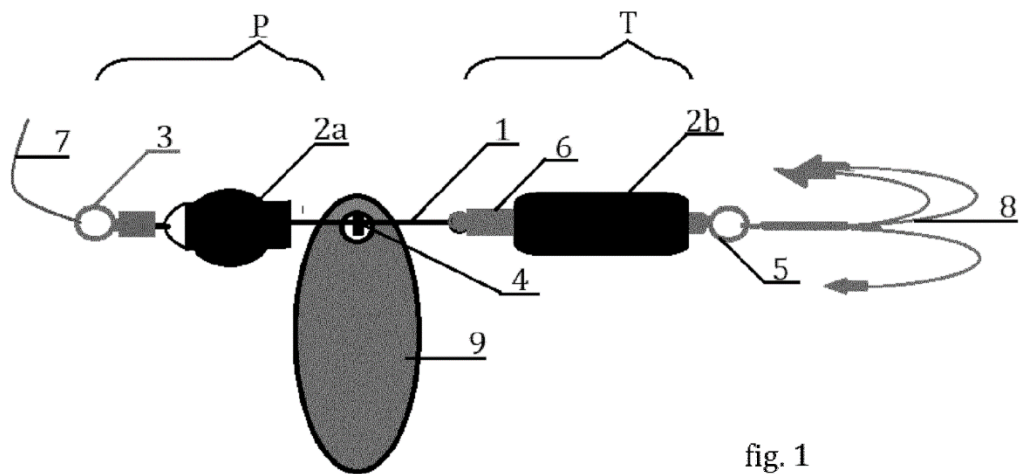


fig. 1

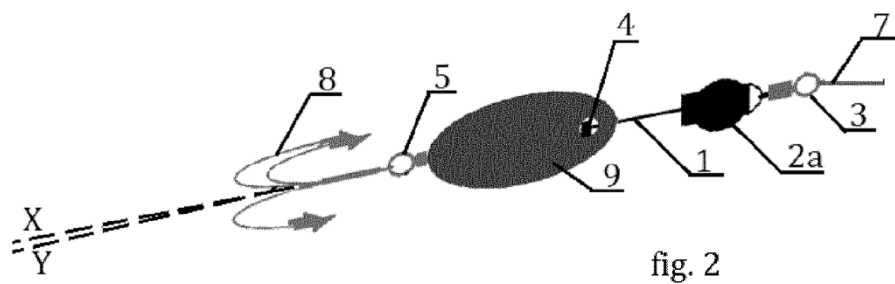


fig. 2

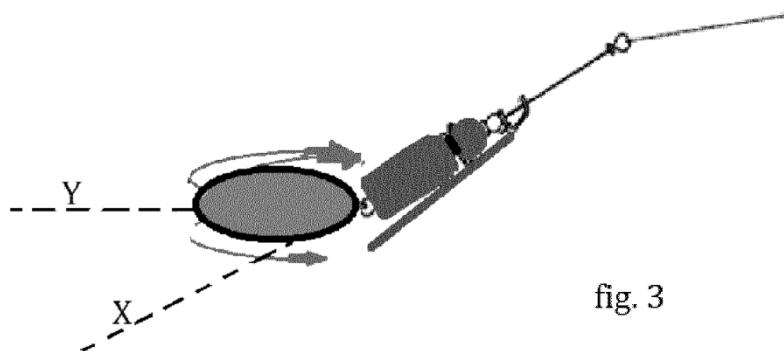


fig. 3